

Olvassák el ennek az alázatos imádságnak a történetét

Szerző: Szerk. (2020-04-16)

1 / 4 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/olvassak-el-ennek-az-alazatos-imadsagnak-a-tortenet/> internetes címről származik. A cikket 2022-07-01 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Az Urat azok az imádságok érintik meg a leginkább, amelyek a legegyszerűbbek, amelyek a szív legmélyéről fakadnak. A most következő történet emlékeztet a szegény parasztember Vianney Szent Jánosnak adott válaszára, amelyben elmondta, hogyan imádkozik ő a tabernákulum előtt („Én szólok hozzá, és ő szól hozzám!”). A történet többet mond el a hittel és alázatban történő imádkozásról, mint akárhány hosszú lelkeségi értekezés.

Mindenki ismeri azt a parabolát, amit Jézus mond el két emberről, akik imádkoznak. Az egyikük egy farizeus, a másikuk a rómaiak szolgálatában álló vámszedő (Lk 18, 9-14). Jézus kifogásolja a farizeus önelégültségét és a vámos iránt érzett megvetését. A vámos viszont messzebb áll, nem is meri szemét az égre emelni, és a mellét veri. Jézus kijelenti, hogy a vámszedő az, aki Istennek tetszően viselkedik, mivel „aki magát felmagasztalja, az megaláztatik, aki megalázza magát, az felmagasztaltatik” (Lk 18, 14).

Egy szó, amely a szív mélyéről fakad

Az alázat lehetővé teszi, hogy az imádságban elfogadjuk a gyengeségeinket, mint ahogyan a vámszedő is teszi a templom hátsó részébe húzódva: „Isten, irgalmazz nekem, bűnösnek!” (Lk 18, 13). Isten felismeri az alázatosakat, mivel ő maga is szívében szelíd és alázatos, és örömét leli a megbocsátásban. Ő maga a Szeretet,

---

Szerző: Szerk. (2020-04-16)

2 / 4 oldal | © Katolikus.ma

aki a halálig lehajol hozzánk a keresztről, hogy felemeljen bennünket.

Az imádságban az a fontos, hogy a szív átélje. Lépcsős Szent János (Johannes Climacus) helyesen írta:

„Ne törekedj a sok beszédre, amikor imádkozol, mert tarthatsz attól, hogy szellemed elkalandozik, hogy keresse a szavakat. A vámos egyetlen szava megbékítette Istent, és egyetlen, hittel teli felkiáltása megmentette a latort.”

A szívből jövő, hittel teli imádságról a következő történet jut az eszembe.

„Én vagyok itt, Jézus”

Egy plébános egyszer észrevette, hogy minden délben egy ember jön be a templomba, de csaknem azonnal távozik is. A dolog egy kicsit nyugtalanította. Megkérte a sekrestyést, kérdezné már meg az embert, hogy miért jön minden nap a templomba.

- Imádkozni jövök - felelte nyugodtan az öregember.
- Ugyan már! Ehhez nem marad itt elég sokáig! Éppen csak bemegy az oltárig, és rögtön utána már el is megy!

Szerző: Szerk. (2020-04-16)

3 / 4 oldal | © Katolikus.ma

- Hát igen. Én nem tudok hosszú imádságokat mondani. De minden nap délben eljövök a barátomhoz, odaállok a tabernákulum elé és azt mondom neki: „Jézus! Én vagyok itt, Simon!” Én így szoktam imádkozni. Kicsi imádság, de érzem, hogy hall engem, és biztosan örül is.

Kis időre rá az öreg Simont elütötte egy teherautó, és súlyos sérülésekkel kórházba került. Az őt gondozó ápolónőt nagyon meglepte, milyen jókedélyű a bácsi, és megkérdezte tőle: „Mondja, hát hogyan tud mindig mosolyogni, amikor ennyire beteg?”

- Hát mert a barátom mindig meglátogat.

- Meglátogatja? Én még nem láttam egyszer sem magánál látogatót. Hát mikor jár ide a látogatója?

- Minden nap, délben. Itt áll, az ágyam lábánál, és azt mondja nekem: „Simon! Én vagyok itt, Jézus!”

Forrás: Aleteia

Fordította: Solymosi Judit

Szerző: Szerk. (2020-04-16)

4 / 4 oldal | © Katolikus.ma